

פרק א

(א) משה קבל תורה מסיני, ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים, וזקנים לנביאים, ונביאים מסרוה לְאַנְשֵׁי כְנֶסֶת הַגְּדוּלָּה. הֵם אָמְרוּ שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים, הָיוּ מְתוּנִים בְּדִין, וְהֶעֱמִידוּ תַלְמִידִים הֶרְבֵּה, וַעֲשׂוּ סִיג לַתּוֹרָה:

(ב) שִׁמְעוֹן הַצַּדִּיק הָיָה מְשִׁירֵי כְנֶסֶת הַגְּדוּלָּה. הוּא הָיָה אוֹמֵר, עַל שְׁלֹשָׁה דְּבָרִים הָעוֹלָם עוֹמֵד, עַל הַתּוֹרָה וְעַל הָעֲבוּדָה וְעַל גְּמִילוּת חַסְדִּים:

(ג) אֲנָטִיגְנוֹס אִישׁ סוֹכּוֹ קִבֵּל מִשִּׁמְעוֹן הַצַּדִּיק. הוּא הָיָה אוֹמֵר, אַל תִּהְיוּ כְּעֹבְדִים הַמְּשַׁמְשִׁין אֶת הָרֶב עַל מִנַּת לְקַבֵּל פָּרֶס, אֲלָא הָיוּ כְּעֹבְדִים הַמְּשַׁמְשִׁין אֶת הָרֶב שְׂלָא עַל מִנַּת לְקַבֵּל פָּרֶס, וַיְהִי מוֹרָא שָׁמַיִם עֲלֵיהֶם:

(ד) יוֹסִי בֶן יוֹעֶזֶר אִישׁ צַרְדָּה וַיּוֹסִי בֶן יוֹחָנָן אִישׁ יְרוּשָׁלַיִם קִבְּלוּ מֵהֶם. יוֹסִי בֶן יוֹעֶזֶר אִישׁ צַרְדָּה אוֹמֵר, יְהִי בֵיתְךָ בֵּית נֶעֱד לַחֲכָמִים, וְהָיוּ מִתְאַבְּקִים בַּעֲפֹר רַגְלֵיהֶם, וְהָיוּ שׁוֹתֵה בִצְמָא אֶת דְּבָרֵיהֶם:

(ה) יוֹסִי בֶן יוֹחָנָן אִישׁ יְרוּשָׁלַיִם אוֹמֵר, יְהִי בֵיתְךָ פְּתוּחַ לְרוּחָהּ, וַיְהִיו עֲנִיִּים בְּנֵי בֵיתְךָ, וְאֵל תִּרְבֶּה שְׂיִיחָה עִם הָאִשָּׁה. בְּאִשְׁתּוֹ אָמְרוּ, קַל נֶחֱמַר בְּאִשְׁתְּ חֲבֵרוֹ. מִכָּאֵן אָמְרוּ חֲכָמִים, כָּל זְמַן שֶׁאָדָם מִרְבֶּה שְׂיִיחָה עִם הָאִשָּׁה, גּוֹרֵם רָעָה לְעַצְמוֹ, וּבּוֹטֵל מִדְּבָרֵי תּוֹרָה, וְסוֹפּוֹ יוֹרֵשׁ גִּיהֶנָם:

(ו) יְהוֹשֻׁעַ בֶּן פְּרִיחָיָה וְנִתְאִי הָאֲרֵבֶּלִי קִבְּלוּ מֵהֶם. יְהוֹשֻׁעַ בֶּן פְּרִיחָיָה אוֹמֵר, עֲשֵׂה לָךְ רֵב, וּקְנֶה לָךְ חֵבֶר, וְהָיוּ דָן אֶת כָּל הָאָדָם לְכַף זְכוּת:

(ז) נִתְאִי הָאֲרֵבֶּלִי אוֹמֵר, הִרְחֵק מִשְׁכַּן רָע, וְאֵל תִּתְחַבֵּר לְרָשָׁע, וְאֵל תִּתֵּיאֵשׁ מִן הַפְּרָעוֹנוֹת:

(ח) יְהוּדָה בֶּן טַבַּאי וְשִׁמְעוֹן בֶּן שִׁטָּח קִבְּלוּ מֵהֶם. יְהוּדָה בֶּן טַבַּאי אוֹמֵר, אַל תַּעַשׂ עֲצָמְךָ כְּעוֹרְכֵי הַדִּינִין. וְכַשֵּׁי הָיוּ בְּעָלֵי דִינִין עוֹמְדִים לִפְנֵיךָ, יְהִיו בְּעֵינֶיךָ כְּרֹשְׁעִים. וְכַשֵּׁנְפֻטְרִים מִלִּפְנֵיךָ, יְהִיו בְּעֵינֶיךָ כְּזֹכְאִין, כְּשֶׁקִּבְּלוּ עֲלֵיהֶם אֶת הַדִּין:

(ט) שמעון בן שטח אומר, הוי מרבה לחקור את העדים, והוי זהיר בדבריך, שמא מתוכם ילמדו לשקר:

(י) שמעיה ואבטליון קבלו מהם. שמעיה אומר, אהב את המלאכה, ושנא את הרבנות, ואל תתודע לרשות:

(יא) אבטליון אומר, חכמים, הזהרו בדבריכם, שמא תחובו חובת גלות ותגלו למקום מים הרעים, וישתו התלמידים הבאים אחריכם וימותו, ונמצא שם שמים מתחלל:

(יב) הלל ושמאי קבלו מהם. הלל אומר, הוי מתלמידיו של אהרן, אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה:

(יג) הוא היה אומר, נגד שמא, אבד שמה. ודלא מוסיף, יסף. ודלא יליף, קטלא חיב. ודאשתמש בתגא, חליף:

(יד) הוא היה אומר, אם אין אני לי, מי לי. וכשאני לעצמי, מה אני. ואם לא עכשיו, אימתי:

(טו) שמאי אומר, עשה תורתך קבע. אומר מעט ועשה הרבה, והוי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות:

(טז) רבן גמליאל היה אומר, עשה לך רב, והסתלק מן הספק, ואל תרבה לעשר אמדות:

(יז) שמעון בנו אומר, כל ימי גדלותי בין החכמים, ולא מצאתי לגוף טוב אלא שתיקה. ולא המדרש הוא העקר, אלא המעשה. וכל המרבה דברים, מביא חטא:

(יח) רבן שמעון בן גמליאל אומר, על שלשה דברים העולם עומד, על הדין ועל האמת ועל השלום, שנאמר (זכריה ח) אמת ומשפט שלום שפטו בשעריכם: